

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **SOMMER a vnuk s.r.o.**
sídlem Hostivice - Palouky 615, 253 01
zastoupená advokátem JUDr. Lukášem Slaninou
sídlem Plzeňská 3350/18, Praha

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Na Pankráci 1685, Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 4. 2019, č. j. 1626809/19/2102-52521-209395

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2019, č. j. 1626809/19/2102-52521-209395, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Lukáše Slaniny, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Odůvodnění:

I. Průběh daňového řízení

1. Výzvou ze dne 7. 1. 2019 žalovaný vyzval žalobkyni k podání kontrolního hlášení podle § 101c a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) za listopad 2018 v náhradní lhůtě 5 dní od doručení této výzvy. Výzva byla dodána do datové schránky žalobkyně dne 7. 1. 2019 a dne 17. 1. 2019 došlo k doručení výzvy fikcí, poté co se žalobkyně 10 dní nepřihlásila do datové schránky.
2. Dne 28. 1. 2019 žalovaný vydal platební výměr, kterým žalobkyni uložil pokutu za nepodání kontrolního hlášení ani v náhradní lhůtě ve výši 50 000 Kč. V odůvodnění konstatoval, že lhůta pro podání kontrolního hlášení za listopad 2018 uplynula 27. 12. 2018. Kontrolní hlášení nebylo podáno v této řádné lhůtě ani v náhradní lhůtě, která uplynula dne 22. 1. 2019. Rozhodnutí bylo opět doručeno žalobkyni fikcí, a to dne 7. 2. 2019.
3. Dne 19. 2. 2019 žalobkyně podala kontrolní hlášení za listopad 2018.
4. Podáním ze dne 26. 2. 2019 žalobkyně požádala o prominutí uložené pokuty ve výši 50 000 Kč s odkazem na pokyn Generálního finančního ředitelství GFR-D-29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení (dále jen „pokyn GFR-D-29“). Žádost zdůvodnila tím, že činnost společnosti je vázána na osobu jednatele, L. V.. V době termínu podání se pan V. zdržoval v zahraničí, nebylo tak možné odevzdat v pořádku kontrolní hlášení. Po jeho návratu byla situace ihned napravena.
5. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 9. 4. 2019 žádost žalobkyně o prominutí pokuty zamítl. V odůvodnění uvedl, že žádost posoudil podle § 101k zákona o DPH a pokynu GFR-D-29 a shledal, že existuje důvod, který vylučuje možnost prominutí pokuty. Ten spočívá v tom, že žalobkyně opakovaně včas nepodala daňové přiznání nebo vyúčtování a ke splnění této povinnosti byla žalovaným vyzvána, a to alespoň 2x v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí. Jednalo se o výzvu ze dne 4. 2. 2019 k podání daňového přiznání za prosinec 2018 a výzvu ze dne 7. 1. 2019 k podání daňového přiznání za listopad 2018.

II. Shrnutí žaloby

6. Žalobkyně v žalobě uvádí, že pokyn GFR-D-29 konkretizuje limity správního uvážení správce daně, které má při rozhodování o prominutí příslušenství daně. V napadeném rozhodnutí žalovaný zjevně odkazuje na část II. 2.A pokynu, v níž jsou vymezeny situace, které jsou považovány za závažné porušení daňových či účetních předpisů. Dle napadeného rozhodnutí žalobkyně neměla řádně podat daňová přiznání k DPH za listopad a prosinec 2018.
7. Žalovaný však nezohlednil, že k uvedenému porušení povinností podat daňová přiznání došlo v časově omezeném úseku a v důsledku totožné příčiny. Nejednalo se o projev soustavného porušování právních předpisů žalobkyní, ale o mimořádnou situaci. Žalovaný dále nevzal v potaz, že žalobkyně svoji povinnost podat přiznání splnila ihned po

odpadnutí překážky a své daňové povinnosti uhradila včas. Veřejnému rozpočtu tak nevznikla újma. Žalobkyně podala obě daňová přiznání dne 19. 2. 2019, ihned po návratu jednatele do ČR. Ovšem již 4. 1. a 23. 1. 2019 žalobkyně poukázala na účet správce daně 400 000 Kč a 500 000 Kč k uhrazení svých daňových povinností.

8. Žalovaný vůbec neposoudil materiální stránku, tedy skutečnou závažnost jednání žalobkyně, a rovněž se vůbec nezmínil o možnosti zohlednit při posuzování toho, zda došlo v konkrétním případě skutečně k závažnému porušení daňových předpisů, objektivní okolnosti hodné zvláštního zřetele, k čemuž jej opravňuje část II. pokynu GFŘ-D-29. Z napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný vyhodnotil, že žalobkyně se dopustila skutečně závažného porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Podle žalobkyně měl správce daně v rámci správního uvážení vyhodnotit a v napadeném rozhodnutí zdůvodnit, proč podle jeho názoru v daném případě určitý typ porušení skutečně dosahuje intenzity závažného porušení povinnosti. Závažnost nemůže být paušalizována prostým výčtem skutkových podstat v metodickém pokynu, které budou následně mechanicky aplikovány. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Žalobkyně k tomu dále cituje z rozsudku NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 - 37, a z důvodové zprávy k návrhu zákona vyhlášeného pod č. 267/2014 Sb.
9. Dle žalobkyně také není na místě jí vytýkat při posuzování její žádosti o prominutí pokuty za nepodané kontrolní hlášení nepodání daňových přiznání, neboť k tomu došlo ze stejných příčin. Došlo tak k porušení zásady *ne bis in idem*. Daňová přiznání i kontrolní hlášení jsou zpravidla podávána v měsíčním intervalu. I relativně krátkodobé působení překážky či nepříznivé okolnosti tak mohou způsobit kumulaci pokut s potenciálně likvidačním dopadem. Nastavený princip pevných sazeb pokut za nepodání kontrolního hlášení odporuje principu proporcionality a Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15, neshledal systém sankcí za nepodání hlášení protiústavní, ovšem učinil tak výslovně s přihlédnutím k možnosti prominutí pokuty.
10. Žalobkyně závěrem žaloby uvádí, že pokud by žalovaný připustil žádost žalobkyně o prominutí pokuty k vlastnímu posouzení co do rozsahu prominutí (čl. II.3 pokynu), shledal by ospravedlnitelný důvod ve smyslu čl. II.3.A. bodu 12 pokynu pro prominutí celé pokuty, jelikož šlo o první pochybení žalobkyně v roce 2019.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný uvedl, že k posuzování žádostí o prominutí pokut vydalo Generální finanční ředitelství pokyn GFŘ-D-29, jehož smyslem je zabezpečit jednotné a objektivizované rozhodování o těchto žádostech. Jedná se o interní předpis, který sjednocuje praxi správců daně. Tento pokyn považuje za závažné porušení daňových předpisů opakovaně opožděné podání daňového přiznání. Opakování dle pokynu znamená, že tato situace nastala alespoň dvakrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí. Žalobkyně tuto podmínku naplnila, neboť nepodala přiznání k DPH za listopad a prosinec 2019.
12. Již samotné nepodání daňového přiznání je porušením předpisů, které ve svém důsledku

ztěžuje správu daní. Správce daně musí upozornit daňový subjekt na porušení předpisů a vyzvat jej ke splnění své povinnosti. Vyměření daně se jednak oddaluje, jednak narůstá administrativní zatížení, včetně nutnosti stanovit sankce, což může být dále spojené s případnými opravnými prostředky.

13. Žalobkyně tedy naplnila podmínku vylučující prominutí pokuty, žalovaný tudíž nebyl povinen zkoumat, zda existují ospravedlnitelné důvody pro její prominutí. Žalovaný proto jen nad rámec uvádí, že takovými důvody jsou například živelné pohromy, nepříznivý zdravotní stav či nefunkčnost portálu finanční správy. Pobyt jednatele v zahraničí takovým důvodem není. Úhrada daně ve lhůtě splatnosti a ve vyšší částce nemá vliv na prominutí pokuty. S kontrolním hlášením není spojena platební povinnost. Nepodání daňového přiznání a kontrolního hlášení jsou dvě různé skutkové podstaty, které stíhají dvě různé sankce. Nemůže jít o porušení zásady *ne bis in idem*.

IV. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně opět připomíná závěry z rozsudku NSS č. j. 2 Afs 62/2017 - 37 a zdůrazňuje nutnost zhodnotit konkrétní okolnosti každého případu. Uvádí, že opožděné podání kontrolního hlášení a daňového přiznání považuje za fakticky jeden skutek, jehož původ spočívá v ospravedlnitelném důvodu (pobyt jednatele v zahraničí). Účelem a smyslem kontrolního hlášení je zajištění řádného plnění daňových povinností, které žalobkyně v této věci splnila. Uložení sankce bez ohledu na její smysl je přepjatým formalismem. Žalobkyně zdůrazňuje, že porušení zásady *ne bis in idem* nespátřuje v sankcionování za opožděné daňové tvrzení a opožděné kontrolní hlášení, ale v podstatě dvojím potrestáním za opožděné podání daňového tvrzení. Žalovaný jen mechanicky aplikuje pokyn GFŘ-D-29, čímž nahradil individuální odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyloučil vlastní správní uvážení.

V. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
16. Podle § 259c odst. 1 daňového řádu při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.
17. Podle § 259c odst. 2 daňového řádu prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.
18. Podle § 101k odst. 1 zákona o DPH plátce je oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty podle § 101h odst. 1 písm. b) až d).

19. Podle § 101k odst. 2 zákona o DPH správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce.
20. Dle pokynu GFŘ-D-29 ze dne 11. 12. 2018 (ve znění dodatku č. 3), který je součástí správního spisu, tento pokyn upravuje postup orgánů finanční správy při rozhodování o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení dle § 101k zákona o DPH v návaznosti na příslušná ustanovení daňového řádu. Jeho cílem je zajistit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí pokuty. Dle čl. II.2 pokynu je třeba nejprve zkoumat, zda vůbec lze žádosti vyhovět, neboť § 259c odst. 2 daňového řádu stanoví vylučovací podmínku, při jejímž naplnění není prominutí pokuty možné. Podle citovaného ustanovení platí, že prominutí není možné, pokud daňový subjekt v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Pokyn následně v čl. II. 2. A. definuje situace, které budou považovány za závažné porušení daňových nebo účetních předpisů. Jednou z těchto situací (bod 5.) je závažné ztěžování nebo maření správy daní tím, že daňový subjekt opakovaně včas nepodal daňové přiznání nebo vyúčtování a ke splnění této své zákonné povinnosti byl proto vyzván správcem daně. Za naplnění opakovanosti se považuje, pokud tato situace nastala alespoň dvakrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí. Pro vyloučení možnosti prominutí pokuty stačí naplnění kterékoli situace v čl. II. 2. A. Dle pokynu správce daně při posuzování porušení daňových a účetních předpisů vždy zohlední jemu známé objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k porušení těchto předpisů (např. živelné pohromy, závažné zdravotní důvody či jiné osobní překážky, které daňovému subjektu bránily v řádném dodržování daňových a účetních předpisů). Teprve pokud správce daně dospěje k závěru, že daňový subjekt splnil požadavky dle čl. II. 2., je možno přistoupit k posouzení rozsahu prominutí pokuty dle čl. III, kdy se zkoumá ospravedlnitelný důvod prodlení (§ 101k odst. 2 zákona o DPH) a četnost porušování povinností (§ 259c odst. 1 daňového řádu).
21. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Skutkově obdobnou věcí se zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 12. 5. 2020, č. j. 29 Af 154/2018 - 26. S jeho závěry, byť jinak formulovanými, se zdejší soud ztotožňuje.
23. Soud předesílá, že žalovaný postupoval z hlediska posloupnosti posouzení žádosti správně, když nejprve posuzoval, zda neexistuje důvod, který vylučuje možnost prominutí pokuty. Tento postup má oporu v § 259c odst. 2 daňového řádu, který vylučuje, aby byla pokuta prominuta subjektu, který v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy. Při takovém zjištění nemá již smysl zabývat se dalšími kroky, včetně rozsahu případného prominutí, neboť zjištění o závažném porušení předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu bez dalšího vylučuje možnost prominutí jako takovou.
24. Citované ustanovení přitom správci daně nezakládá (na rozdíl od § 101k odst. 2 zákona o DPH) prostor pro správní uvážení (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 1. 2021,

č. j. 1 Afs 236/2019 - 83, odst. 39). Jak dále konstatoval rozšířený senát NSS v odkazovaném v usnesení: „*Slovní vyjádření, závažným způsobem porušil daňové nebo účetní předpisy*“ představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Správce daně musí vyhodnotit, zda konkrétní porušení práva pod uvedený neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. Toto vyhodnocení je také nepochybně založeno na úvaze správce daně, ale tato úvaha se na rozdíl od správního uvážení zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení, přičemž výsledkem je závěr, který nemá alternativu.“ (odst. 40).

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný posuzoval žádost dle interního pokynu GFŘ-D-29, přičemž dospěl k závěru, že situace žalobkyně odpovídá bodu 5. v čl. II. 2. A. pokynu, což vylučuje prominutí pokuty. To plyne z textu napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje, že „*daňový subjekt opakovaně včas nepodal daňové přiznání nebo vyúčtování a ke splnění této své zákonné povinnosti byl správcem daně vyzván a to alespoň 2x v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců před podáním žádosti o prominutí*“, což odpovídá zmíněnému bodu 5 dle pokynu. Žalovaný pak uzavřel, že žádost zamítl v souladu s pokynem GFŘ-D-29.
26. Je však třeba zdůraznit, že pokyn GFŘ-D-29 není obecně závaznou normou, ale toliko vnitřním pokynem v rámci finanční správy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2006, č. j. 8 Afs 3/2005 - 59). Byť interní pokyny umožňují finanční správě postupovat jednotněji při výkladu neurčitých právních pojmů, jejich použití nesmí vést k faktickému přehlížení, obcházení či nahrazování zákonných ustanovení textem interního pokynu. V tomto případě správce daně znění § 259c odst. 2 daňového řádu fakticky ignoroval a žádost posuzoval výlučně dle znění interního pokynu.
27. Povinností žalovaného však bylo v první řadě posoudit, zda žalobkyně v posledních 3 letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy, neboť toto posouzení vyžaduje zákon (§ 259c odst. 2 daňového řádu). Byť v řadě a možná velké většině případů bude výsledek stejný, ať už bude určitý skutkový stav posuzován prizmatem § 259c odst. 2 daňového řádu či čl. II. 2. pokynu GFŘ-D-29, vždy je nutno věc nakonec zhodnotit z hlediska naplnění kritérií, která stanovil zákonodárce (a nikoliv správní orgán v interním pokynu). Jinými slovy, finanční správě není v žádném případě zapovězeno využívat interní pokyny k sjednocení praxe správců daně, ale musí být vždy zřejmé, že správce daně věc (současně) posoudil z hlediska kritérií stanovených zákonem.
28. V nyní posuzovaném případě žalovaný ustal na mechanické aplikaci pokynu GFŘ-D-29, aniž by současně vysvětlil, proč byla naplněna vylučovací klauzule dle § 259c odst. 2 daňového řádu. Chybí tak zejména vysvětlení, proč jednání žalobkyně představovalo závažné porušení daňových předpisů ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu; jinými slovy proč v daném případě porušení práva ze strany žalobkyně (nepodání dvou daňových přiznání v zákonné lhůtě) spadá s ohledem na skutkové okolnosti věci pod neurčitý právní pojem „závažné porušení“ (srov. výše citovaný odst. 40 rozsudku č. j. 1 Afs 236/2019 - 83). Soud přitom nemá za to, že by porušení předpisů žalobkyní bylo *prima facie* tak závažné, že by naplnění tohoto zákonného kritéria nebylo potřeba v napadeném rozhodnutí vůbec vysvětlit. I v důvodové zprávě k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým bylo § 259c odst. 2 vloženo do daňového řádu, se uvádí, že „[z]ávažnost porušení musí být v konkrétním případě

najisto postavena prostřednictvím dostatečného odůvodnění rozhodnutí správce daně. Za závažné porušení nelze označit každé porušení daných zákonů, ale pouze takové porušení, které dosáhne určité intenzity.“ Povinnost vysvětlit naplnění tohoto zákonného znaku zdůrazňuje též judikatura (viz rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017 - 37, č. 3636/2017 Sb. NSS, odst. 37–40).

29. Soud tak uzavírá, že z napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný interpretoval a aplikoval § 259c odst. 2 daňového řádu, které závazně stanoví, za jakých podmínek nelze uloženou pokutu prominout. Tím žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
30. V dalším řízení žalovaný s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem věci posoudí, zda žalobkyně „*v posledních 3 letech závažným způsobem porušila daňové nebo účetní právní předpisy*“ ve smyslu § 259c odst. 2 daňového řádu. Pokud dospěje k závěru, že se žalobkyně takového jednání dopustila, je povinen žádost zamítnout. Pokud dospěje k závěru, že se žalobkyně takového jednání nedopustila, přistoupí k posouzení žádosti z hlediska dalších kritérií. V každém případě svůj závěr pečlivě odůvodní. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Pokud jde o námitku porušení zásady *ne bis in idem*, tu soud důvodnou neshledal. Skutečnost, že bylo při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí pokuty přihlédnuto k jinému jejímu jednání (opožděné podání daňového tvrzení), za který jí byla uložena sankce, jednak nepředstavuje další trest, jednak nejde o totožnou skutkovou podstatu. Princip, podle něhož se přihlíží k předchozímu protiprávnímu jednání posuzované osoby, je uplatňován napříč právním řádem, včetně trestního práva (srov. výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, odst. 20).
32. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto vůči žalovanému náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobkyně náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby a repliky), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč, v součtu tedy 10 200 Kč, vše dále zvýšeno o částku 2 142 Kč, odpovídající 21 % DPH, celkem tak odměna a náhrady činí 12 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu